

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد آصف فقیری و یادداشت پورتال

۱۳ جون ۲۰۲۴

محمد آصف فقیری

مکر و حيله در سياست!

این که هنر سیاسی و به دست آوردن هدف، که هدف عبارت باشد از منافع عمومی، می توان پذیرفت که هدف وسیله را توجه می کند*. اما اگر هدف منافع خصوصی، فردی، گروهی، قومی و سمتی باشد اگر چه وسیله در ظاهر بسیار معقول و مقدس جلوه کند، باز هم منفور و شرک اصغرست.

به طور مثال: دینداران در افغانستان مدعی هستند، که بالای مردم شریعت را اجراء می کنند. بالای خودشان کی اجراء کند؟ اگر جواب این باشد که خودشان بالای خودشان تطبیق می کنند، سؤال بعدی این است که کی ناظر شان هست؟ ممکن با موجودیت نفس سودجو، به ریاء، مکر و حيله متصل شده باشند. اینجاست که سیدنا ابوبکر صدیق (رض) در وقت انتخاب حضرت عمر (رض) گفت: من امروز عمر را، با ظواهر آراسته با شریعت می بینم و انتصابش می کنم. یعنی از فردای عمر ضمانت نکرد. هدف نظارت است که باید مجریان قدرت توسط مردم نظارت شوند، تا از مسیر خدمت و منافع عمومی به منافع خصوصی و گروهی در لباس ریاء و مکر و حيله متصل نشوند. زیرا خدا و پیامبرش کسانی را، در زمان ها و مکان های مختلف، طبق آیت ۵۹ سوره نساء بالای امت، نام گرفته اولی الامر معرفی نکرده است.

در حالی که اولی الامر توسط حکماء و دانشمندان اسلام چون غزالی، ابن خلدون، ابن سینا و غیره... شرح داده شده، و مردم زمامدار شان را شناسائی و انتخاب می کنند. در واقع منتخب با تعهدات انتخاباتی اش، در سایه قانون اساسی و حاکمیت قانون به خدمت می پردازد. که در این جریان بیعت بین زمامدار و امت نیز شکل می گیرد. در حقیقت از ۱۹۱۹ تا اکنون، دین و سیاست یا این که دین وسیله امتیاز و سود به دیندار و کسب منافع و قدرت دولتی، برای شان در افغانستان بوده است.

یادداشت:

*- در همین جا می باید افزود که بحث "توجیه وسیله" یکی از آن بحث هائیکست که نه تنها از دید اسلام بلکه از دید جامعه شناسانه نیز نمی توان بسادگی با آن موافقت نمود.

یعنی در حالی که کسانی اعم از مردم عام و یا دانشمندان به مانند همکار جوان ما آقای "فقیری" معتقد اند که هدف در تحت شرایط معینی می تواند وسیله و یا ابزار تحقق هدف را توجیه کند، تعداد دیگری از دانشمندان و مردم عادی سخت اعتقاد دارند که هدف هیچ گاهی وسیله را توجیه نموده برای تحقق یک هدف مقدس می باید وسایلی که به کار برده می شود نیز انسانی، شریفانه و مشروع باشد.

مثالی را که در زمینه در زندگی عامیانه ارائه می دارند همان بحث عامیانه ایست که گویا فردی نزد یک ملا رفته و پرسیده است:

"اگر کسی لواط بدهد و از پول آن مسجد بسازد، ثوابش زیادتیر است و یا گناهش؟"

ملا که انتظار چنین سوالی را نداشته با زبان مردم به پرسنده گفته است: "ثوابش به گناهش، کون پارکی برای خودش می ماند"

هموطنان گرامی!

اگر از پاسخ بازاری ملا بگذریم واقعیت قضیه این است که برای اهداف مقدس از ساختن مسجد، مدرسه، سرک، بیمارستان گرفته تا آزادی یک کشور از قید و بند استعمار وسایلی را که به کار می بریم می باید آن وسایل نیز انسانی و شریفانه باشد و یا با عبارت دینی و مذهبی حق نداریم با انجام یک عمل غیر شرعی و انسانی جهت حصول یک هدف حتما مقدس عمل نمائیم. مثلاً:

*- انتحار کور و هزاران بیگناه را به کام مرگ فرستادن در پناه هدف مقدس آزادی کشور و طرد اجنبی؛

*- ایجاد باند های قاچاق مواد مخدر زیر نام ضرورت های مبارزه آزادیبخش؛

*- دست یازیدن به فحشاء، قمار و بقیه منکرات؛

*- جاسوسی و وطنفروشی برای بیگانگان به بهانه مبارزه علیه ارتجاع حاکم و یا بدیل؛

*- ویران کردن مراکز و مؤسسات عام المنفعه به بهانه تحت فشار قرار دادن حاکمیت؛

*- و

هموطنان گرامی!

این نکته را باید بدانیم که هرگاه در اتخاذ وسیله مشروع و انسانی جهت یک هدف مقدس، دقت لازم ننمائیم، نه تنها از خود یک داعشی و طالب می سازیم و خون انسانهای بیگناه را تاریخ به پای ما خواهد نوشت، بلکه تقدس همان هدف را نیز زیر سوال خواهیم برد.

اداره پورتال "افغانستان آزاد-آزاد افغانستان"